

कात्यायनः । “सत्त्वं मिथ्योत्तरञ्चैव प्रत्यवस्कन्दनं तथा । पूर्वव्यायविधिश्चैव सुतरं स्यात्तद्विधिमिति” । तत्र सत्त्वोत्तरं यथा रूपकशतम् सत्त्वव्यवहारयोग्यं तत्र सत्त्वव्यवहारयोग्यमिति । यथाह । “साध्यस्य सत्त्ववचनं प्रतिपत्तिरुदाहृता” । मिथ्योत्तरं नाह्वारयोग्यमिति । तथा च कात्यायनः । “अभियुक्तोऽभियोगस्य यदि कुल्यादपङ्गवम् । मिथ्या तत्तु विजानोयादुत्तरं व्यवहारतः” इति । तच्च मिथ्योत्तरञ्च तद्विधम् । “मिथ्यैतन्नाभिजानामि तदा तत्र न सन्निधिः । अजातशत्रुस्तत्काष्ठ इति मिथ्या चतुर्विधमिति” । प्रत्यवस्कन्दनञ्च सत्त्वं गृहीतं प्रतिदत्तं प्रतिपङ्गवमिति वा । यथाह नारदः । “अर्थिना लेखितोऽर्थः प्रत्यर्थी यदि तन्नथा । प्रपद्य कारणं ब्रूयात् प्रत्यवस्कन्दनं कृतमिति” । प्राङ्ग्यायोत्तरं यत्नाभिमुक्त एवं ब्रूयादस्मिन्नर्थे अनेनाहमभियुक्तस्तत्र चायं व्यवहारमार्गेण पराजित इति । उक्तञ्च कात्यायनेन “आचारेणावसन्नोऽपि पुनर्लेख्यते यदि । सोऽभिधेयोजितः पूर्वं प्राङ्ग्यायस्य स उच्यते” इति । एवमुत्तरवक्ष्ये स्थिते उत्तरवक्ष्यपरहितानाम् उत्तरवदभासमानानामुत्तराभासत्वमर्थसिद्धं स एतत्तत्तु कृत्यन्तरे । “सन्दिग्धमन्यत् प्रकृतादत्यल्पमतिमूरि च । पक्षकदेशव्याप्यमन्यत्तथा नैवोत्तरम्भवेत् । यद्वास्तपदमव्यापि निगूढार्थन्तथाकुलम् । व्याख्यानमन्यसारञ्च नोत्तरं स्वार्थसिद्धये” इति । तत्र सन्दिग्धम् सुवर्णशतमनेन गृहीतमिति उक्ते सत्त्वं गृहीतम्, सुवर्णशतम्माशयतं वेति । प्रकृतादन्यत् यथा सुवर्णशताद्यभियोगे पणशतव्यवहारयोग्यमिति । अत्यल्पं सुवर्णशताभियोगे पञ्च धारयामीति । अतिमूरि सुवर्णशताभियोगे द्विशतव्यवहारयोग्यमिति । पक्षकदेशव्यापि हिरण्यवस्त्राद्यभियोगे हिरण्यं गृहीतन्नान्यदिति । व्यस्तपदम् । अणुदानाभियोगे पदान्तरेणोत्तरम् । यथा सुवर्णशताभियोगे अनेनाहनाङ्गित इति । अव्यापि देयस्थानादिविशेषणाव्यापि । यथा मध्यदेशे वाराणस्यां पूर्वस्यां दिशि ज्ञेयमनेनापङ्कतमिति पूर्वपक्षे लिखिते ज्ञेयमपङ्कतमिति । निगूढार्थं यथा सुवर्णशताभियोगे किमहमेवास्मै धारयामीत्यत्र ध्वनिना प्राङ्गिवाकः सभ्योवार्थी वान्यस्मै धारयतीति निगूढार्थम् आकुलं पूर्वापरविच्छेदम् । यथा सुवर्णशताभियोगे कृते सत्त्वं गृहीतञ्च धारयामीति । व्याख्यागम्यम् दुःखिदृष्टिबन्धनसाध्याहाराभिधानेन अन्यदेशभाषाभिधानेन वा । यथा सुवर्णशतविषये पितृणामभि-

योगे गृहीतं यतं वचनात् सुवर्णानां पितृणं जानामीति । अत्र पितृवचनात् सुवर्णानां यतं गृहीतमिति न जानामीति । अन्यार्थं व्यायविच्छेदम् । यथा सुवर्णशतमनेन दत्ता गृहीतं दत्तरेव दत्ता न मूलमिति अभियोगे सत्त्वं दत्तरेव दत्ता न मूलं गृहीतमिति । उत्तरमित्येकवचननिर्देशादुत्तराणां सङ्करोनिरस्तः । यथाह कात्यायनः । “पक्षकदेशे यत्प्रत्यमेकदेशे च कारणम् । मिथ्या चैवैकदेशे च सङ्करोऽदुत्तरमिति” । अतुत्तरत्वे कारणान्ते नैवोक्तम् । “नचैकस्मिन् विवादे तु क्रिया स्याद्वादिनोर्द्वयोः । नचार्थसिद्धिरभयोर्न चैकत्र क्रियाद्वयमिति” । मिथ्याकारणोत्तरयोः सङ्करोऽधिप्रत्यर्थिनोर्द्वयोः क्रिया- प्राप्नोति । “मिथ्या क्रिया पूर्ववादे कारणे प्रतिवादिनोति कारणत्वात् । तदुभयमेकस्मिन् व्यवहारे विच्छेदम् । यथा सुवर्णशतं रूपकशतं चानेन गृहीतमित्यभियोगं सुवर्णं न गृहीतं रूपकशतं गृहीतं प्रतिदत्तञ्चेति । कारणं प्राङ्ग्यायसङ्करोऽतु प्रत्यर्थिन एव क्रियाद्वयम् । “प्राङ्ग्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थी निर्दिशेत् क्रियामिति” । यथा सुवर्णं गृहीतं प्रतिदत्तं रूपकं व्यवहारमार्गेण पराजित इति । अत्र च प्राङ्ग्याये जयपक्षेण वा प्राङ्ग्यायदार्श्याभिर्वा भावयितव्यम् । कारणोत्तरे तु साक्षि-लेखादिभिर्भावयितव्यमिति विरोधः । एवमुत्तरतय सङ्करोऽपि दृष्टव्यम् । यथाऽनेन सुवर्णं रूपकशतं वस्त्राणि च गृहीतानीत्यभियोगे सत्त्वं सुवर्णं गृहीतं प्रतिदत्तञ्च रूपकशतं तु न गृहीतं वस्त्रविषये पूर्वव्यायेन पराजित इति । एवञ्चतुःसङ्करोऽपि । एतेषाञ्चातुत्तरत्वं योनपद्येन । तस्य तस्यांशस्य तेन तेन विनाऽसिद्धेः क्रमेणोत्तरत्वमेव । क्रमसार्थिनः प्रत्यर्थिनः सभ्यानाञ्चेष्टया भवति यत्र पुनरुभयोः सङ्करो यस्य प्रभूतार्थविषयत्वन्तत्क्रियोपादानेन पूर्वं व्यवहारः प्रवर्तयितव्यः पश्चादल्पविषयोत्तरोपादानेन व्यवहारो दृष्टव्यः । यत्र च सम्प्रतिपक्षेऽनुत्तरान्तरस्य सङ्करोऽनुत्तरान्तरोपादानेन व्यवहारो दृष्टव्यः । सम्प्रतिपक्षौ क्रियाभावात् । यथाहारोतेन “मिथ्योत्तरद्वारणञ्च स्यातामेकत्र चेदुभे । सत्त्वं वापि सङ्गान्येन तत्र याद्वं किमुत्तरम्” इत्युक्तोक्तम् । “यत् प्रभूतार्थविषयं यत्र वा स्यात् किवाफलम् । उत्तरान्तत्वं तज्ज्ञेयमसङ्गोर्ध्वमतोऽन्यथा” । सङ्कीर्णं भवतीति शेषः शेषाद्येष्टया ऐच्छिकः कृषो भवतीत्यर्थः । तत्र प्रभूतार्थं यथाऽनेन सुवर्णं